

Sygn. akt VI U 1188/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 r. w S.

sprawy G. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania G. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł.

z dnia 22 stycznia 2013 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał G. C. prawo do emerytury od dnia (...) roku, tj. od dnia osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku 60 lat. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 1.230,38 złotych brutto. W pkt. III decyzji na poczet należności za okres od 15 listopada 2012 roku do 28 lutego 2013 roku w kwocie 4.347,38 złotych organ rentowy zaliczył kwotę 2.386,16 złotych z tytułu dotychczas wypłaconej emerytury oraz kwotę 1.346,03 złotych tytułem rozliczenia zaliczki emerytury wcześniejszej za okres od 15 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2012 roku. Organ rentowy wskazał również, że po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzonej do urzędu w kwocie 17 złotych, liczonej od podstawy opodatkowania 615 złotych, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 55,37 złotych, w tym odliczanej od podatku 47,68 złotych, z kwoty świadczenia 7,69 złotych, przekaże na rachunek bankowy ubezpieczonej świadczenie w kwocie 542,82 złotych. W pkt. IV decyzji wskazał natomiast, że od 1 marca 2013 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 615,00 złotych, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego 17,00 złotych, składka na ubezpieczenie zdrowotne łącznie 55,37 złotych, zaś wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie 542,82 złotych.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonej G. C. zaskarżył decyzję w części dotyczącej punktu IV, tj. ustalenia że od dnia 1 marca 2013 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 615,00 złotych, wnosząc o jej zmianę w tym zakresie i wpisanie w pierwszym wierszu punktu IV zamiast kwoty 615,00 złotych

kwoty 1.230,00 złotych, a następnie dokonanie – z uwzględnieniem kwoty 1.230,00 złotych – prawidłowych wyliczeń w zakresie wysokości miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz wysokości miesięcznego świadczenia – emerytury do wypłaty.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik ubezpieczonej wskazał m.in., że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych podstawę obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych od przyznanej emerytury stanowi dochód, który jest równy przychodowi (z uwagi na brak kosztów uzyskania przychodu). Zatem – zdaniem pełnomocnika ubezpieczonej – w niniejszej sprawie wysokość emerytury ustalonej w pkt. II decyzji z dnia 22 stycznia 2013 roku wynosi brutto 1.230,38 złotych, co stanowi przychód w rozumieniu w.w. ustawy oraz jednocześnie dochód, z tym że podstawę obliczenia podatku zaokrągliła się do pełnych złotych, co daje ostatecznie kwotę 1.230,00 złotych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżoną decyzją z 22 stycznia 2013 roku przyznano ubezpieczonej prawo do emerytury po osiągnięciu wieku 60 lat. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a jej wysokość wynosi 1.230,38 złotych brutto. Zaznaczono jednak, że z tak ustalonej wysokości miesięcznej emerytury dokonano potrącenia kwoty wynikającej z tytułu rozliczenia zaliczki emerytury wcześniejszej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. C. urodziła (...) roku.

W dniu 16 października 2007 roku złożyła w organie rentowym wniosek o wcześniejszą emeryturę, w którym wskazała m.in., że pozostaje w stosunku pracy, którego rozwiązanie nastąpi 30 listopada 2007 roku. W załączonym zaś do wniosku kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych wskazała, że dokumenty dotyczące tych okresów znajdują się w aktach rentowych ZUS oraz że od 26 października 2002 roku i nadal pracuje za granicą - we Włoszech. Do wniosku załączyła informację dotyczącą przebiegu ubezpieczenia osoby ubezpieczonej oraz potwierdzenia opłacania składek we Włoszech.

Dowody:

- wniosek o emeryturę plik I k. 1-5 akt ZUS;
- kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych plik I k. 7 akt ZUS;
- informacja dotycząca przebiegu ubezpieczenia osoby ubezpieczonej plik I k. 11 akt ZUS;
- potwierdzenia opłacania składek za granicą plik I k. 15 akt ZUS.

Pismem z 12 listopada 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział Wojewódzki w Ł. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych zwrócił się do G. C. wypełnienie i zwrotne przesłanie załączonych do pisma formularzy, zaznaczając że informacje te są niezbędne do wdrożenia postępowania we włoskiej instytucji ubezpieczeniowej oraz że dokładne wypełnienie formularzy przyspieszy postępowanie w instytucji włoskiej. Zwrócił się także o zwrotne odesłanie korespondencji do dnia 12 grudnia 2007 roku, zaznaczając, że w przypadku niedotrzymania tego terminu wniosek zostanie rozpatrzony na podstawie dotychczasowej dokumentacji.

Dowód: pismo ZUS Oddziału Wojewódzkiego w Ł. z 12.11.2007 r. - plik I k. 23 akt ZUS.

Pismem z dnia 12 grudnia 2007 roku G. C. zwróciła się do organu rentowego o rozpatrzenie jej wniosku o emeryturę na podstawie dotychczas zgromadzonych dokumentów.

Dowód: pismo ubezpieczonej z 12.12.2007 r. plik I k. 25.

W styczniu 2008 roku organ rentowy przesłał włoskiej instytucji ubezpieczeniowej formularze E 202 PL, E 205 PL oraz E 207 PL wraz z dokumentami potwierdzającymi zatrudnienie G. C. na terenie Włoch. Jednocześnie zwrócił się o przesłanie zwrotną korespondencją formularzy E 205 I oraz E 210 I, a także decyzji w sprawie emerytury wydanej przez właściwy organ włoski.

Jednocześnie organ rentowy poinformował G. C., że decyzja w sprawie emerytury za łączne okresy pracy w Polsce i we Włoszech zostanie wydana w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do podjęcia decyzji w sprawie.

Dowód: pismo ZUS Oddziału Wojewódzkiego w Ł. z 11.01.2008 r. - plik I k. 31 akt ZUS.

Po otrzymaniu w dniu 17 marca 2008 roku zwrotnej korespondencji od właściwych instytucji włoskich, w tym wypełnionych formularzy E 210 I oraz E 205 I, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. decyzją z dnia 8 kwietnia 2008 roku przyznał G. C. emeryturę zaliczkowo od dnia 15 listopada 2007 roku (znak E (...)). Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy wskazał ustawę z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenie Rady EWG 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego. Zaznaczył również, że jest to decyzja zaliczkowa oraz, że zgodnie z art. 45 ust. 1 Rozporządzenia Rady EWG nr 574/72 z 21 marca 1972 roku podejmuje się wypłatę świadczenia o charakterze tymczasowym do czasu zakończenia postępowania w zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie ubezpieczonej, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1987 roku do grudnia 1996 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 21,61%, natomiast podstawa wymiaru 445,15 złotych, a po waloryzacji 463,85 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 333 miesiące okresów składkowych oraz 34 miesiące okresów nieskładkowych. Emeryturę ustalono według proporcji 317 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do 381 miesięcy łącznej sumy okresów. Przyjęto 64 miesiące okresów ubezpieczenia we Włoszech oraz 317 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce, gdyż formularz E 205 IT potwierdzał okresy ubezpieczenia na terenie Włoch jedynie do 30 września 2006 roku w ilości 50 miesięcy, a ubezpieczona pracowała dalej. Dlatego organ rentowy przyjął zaliczkowo 14 miesięcy więcej okresów ubezpieczenia we Włoszech. Wyliczona emerytura została podwyższona do kwoty najniższej emerytury od 1 grudnia 2007 roku – 597,46 złotych, a od 1 marca 2008 roku – 636,29 złotych. Od 1 maja 2008 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 556,02 złotych.

Na odwrotnej stronie decyzja zawierała pouczenie, iż nie przysługuje od niej odwołanie.

Dowody:

- dokumentacja przesłana przez instytucję włoską dot. zatrudnienia i ubezpieczenia G. C. na terenie Włoch, w tym formularze E 210 I oraz E 205 I plik I k. 47-57 akt ZUS;
- decyzja ZUS Oddział w Ł. z 08.04.2008 r. plik I k. 63 akt ZUS;
- notatka w sprawie zatrudnienia podlegającego kolegialnej ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę plik I k. 59-60 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik I k. 65-67 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik I k. 69 akt ZUS.

Ponieważ przesłany przez włoską instytucję ubezpieczeniową formularz E 205 IT potwierdzał okresy ubezpieczenia G. C. na terenie W. jedynie do 30 września 2006 roku, natomiast ubezpieczona oświadczyła że pracowała we W. do dnia 30 listopada 2007 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział (...) Umów Międzynarodowych pismem z dnia 30 kwietnia 2008 roku zwrócił się ponownie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o nadesłanie aktualnego formularza E 205 IT z potwierdzeniem okresu ubezpieczenia G. C. we W. do 14 listopada 2007 roku,

zaznaczając że informacje te są niezbędne do wydania decyzji ostatecznej w sprawie emerytury z ustawodawstwa polskiego.

Ponadto, organ rentowy przesłał ubezpieczonej powyższą decyzję z dnia 8 kwietnia 2008 roku. Poinformował ją również, że w dalszym ciągu prowadzone jest postępowanie wyjaśniające z włoską instytucją ubezpieczeniową oraz że decyzja zostanie wydana w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do podjęcia decyzji w sprawie.

Dowód: pisma ZUS I Oddział w Ł. z 30.04.2008 r. plik I k. 71, 73 akt ZUS.

W związku z brakiem odpowiedzi ze strony włoskiej instytucji ubezpieczeniowej organ rentowy pismami z dnia 1 września 2008 roku oraz z 29 grudnia 2008 roku monitował o przesłanie aktualnego formularza E 205 IT z potwierdzonym okresem ubezpieczenia we Włoszech do dnia 14 listopada 2007 roku.

Dowód: pisma ZUS I Oddział w Ł. z 01.09.2008 r. oraz z 29.12.2008 r. plik I k. 75, 77 akt ZUS.

W dniu 26 stycznia 2009 roku G. C. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przeliczenie jej emerytury w związku z wejściem w życie nowelizacji z dnia 4 września 2008 roku ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaznaczyła przy tym, aby za okresy przyjęte do wyliczenia wysokości świadczenia, za które nie udało jej się udowodnić wysokości wynagrodzenia, organ rentowy przyjął obowiązującą w tamtych latach płacę minimalną.

Dowód: wniosek ubezpieczonej z 19.01.2009 r. plik I k. 79 akt ZUS.

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy w dniu 20 lutego 2009 roku wydał decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1971 do 1975 roku, od 1979 do 1991 roku oraz od 1993 do 1994 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 40,52%, natomiast podstawa wymiaru 834,68 złotych, a po waloryzacji od 1 stycznia 2009 roku -869,74 złotych. Tak jak przy wydawaniu decyzji z dnia 8 kwietnia 2008 roku emeryturę ustalono według proporcji 317 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do 381 miesięcy łącznej sumy okresów. Wyliczona wysokość emerytury od dnia 1 stycznia 2009 roku wyniosła 846,17 złotych. Od dnia 1 kwietnia 2009 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 614,67 złotych.

Wydana wówczas przez ZUS decyzja również zawierała informację, że jest to decyzja zaliczkowa oraz że zgodnie z art. 45 ust. 1 Rozporządzenia Rady EWG nr 574/72 z 21 marca 1972 roku podejmuje się wypłatę świadczenia o charakterze tymczasowym do czasu zakończenia postępowania w zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej.

Dowody:

- decyzja ZUS Oddział w Ł. z 20.02.2009 r. plik I k. 95 akt ZUS;
- przeliczenie podstawy wymiaru z uwzględnieniem minimalnych zarobków plik I k. 83 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik I k. 87-89 akt ZUS;
- wykaz okresów za które nie zostało udokumentowane wynagrodzenie plik I k. 91 akt ZUS;
- obliczenie przychodu dla potrzeb ustalenia podstawy wymiaru plik I k. 93 akt ZUS.

Pismem z dnia 18 marca 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych zwrócił się do Powiatowego Urzędu Pracy w Ż. o podanie dokładnych okresów pobierania przez G. C. zasiłku dla bezrobotnych, a także o informację o zwolnieniach lekarskich w trakcie pobierania zasiłku oraz kwot wypłaconych zasiłków.

Ponadto, pismem z tej samej daty organ rentowy zwrócił się ponownie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o nadesłanie aktualnego formularza E 205 IT dotyczącego ubezpieczonej z potwierdzeniem okresu ubezpieczenia we Włoszech od 14 listopada 2007 roku. Zwrócił się również do ubezpieczonej o złożenie oświadczenia z informacją od kiedy podjęła zatrudnienie po ukończeniu nauki oraz o nadesłanie oryginałów lub uwierzytelnionych kopii świadectw szkolnych lub umowy o naukę zawodu, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 30 kwietnia 2009 roku. Nadmienił, że w dalszym ciągu prowadzone jest postępowanie wyjaśniające z włoską instytucją ubezpieczeniową oraz że decyzja zostanie wydania w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do podjęcia decyzji w sprawie.

Dowód: pisma ZUS I Oddział w Ł. z 18.03.2009 r. plik I k. 97, 101 akt ZUS.

Po przesłaniu przez Powiatowy Urząd Pracy w Ż. w dniu 31 marca 2009 roku zaświadczenia dotyczącego wysokości zasiłków, decyzją z dnia 23 kwietnia 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. dokonał przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z wyrównaniem od 15 listopada 2007 roku, tj. od daty przyznania świadczenia. Tak jak przy wydawaniu poprzedniej decyzji z dnia 20 lutego 2009 roku, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1971 do 1975 roku, od 1979 do 1991 roku oraz od 1993 do 1994 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 41,22%, natomiast podstawa wymiaru 849,10 złotych, po waloryzacji od 1 marca 2008 roku 884,76 złotych, a od 1 marca 2009 roku 938,73 złotych. Emeryturę ustalono według proporcji 317 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do 381 miesięcy łącznej sumy okresów. Wyliczona wysokość emerytury od dnia 1 marca 2008 roku wyniosła 851,89 złotych, a po waloryzacji od 1 marca 2009 roku 903,86 złotych. Od dnia 1 czerwca 2009 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 653,35 złotych.

Decyzja ta również zawierała informację, że jest to decyzja zaliczkowa.

Dowody:

- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w Ż. z 25.03.2009 r. plik I k. 105 akt ZUS;
- zaświadczenie z 25.03.2009 r. plik I k. 107 akt ZUS;
- decyzja ZUS Oddział w Ł. z 23.04.2009 r. plik I k. 115 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik I k. 111 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik I k. 113 akt ZUS.

Z uwagi na brak jakiegokolwiek odpowiedzi za strony włoskiej instytucji ubezpieczeniowej w sprawie potwierdzenia okresu ubezpieczenia G. C. we Włoszech do dnia 14 listopada 2007 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 19 czerwca 2009 roku ponownie zwrócił się do tej instytucji o nadesłanie formularza E 205 IT zawierającego potwierdzenie tego okresu ubezpieczenia.

Dowód: pismo ZUS I Oddział w Ł. z 19.06.2009 r. plik I k. 117 akt ZUS.

W dniu 28 lipca 2009 roku G. C. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych I Oddziale w Ł. pismo wraz z załączoną do niego kserokopią świadectwa pracy wystawionego przez Zakłady (...) w Ż. potwierdzającego okres jej zatrudnienia od 4 września 1967 roku do 31 sierpnia 1990 roku oraz kserokopią świadectwa ukończenia (...) Szkoły Zawodowej.

Dowód: pismo ubezpieczonej z 28.07.2009 r. wraz z kserokopią świadectwa pracy oraz świadectwa ukończenia (...) Szkoły Zawodowej plik I k. 119, 121, 123-125 akt ZUS.

Po wpłynięciu powyższych dokumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 sierpnia 2009 roku wydał decyzję, w której zaliczkowo przeliczył wysokość pobieranej przez G. C. emerytury poprzez uwzględnienie kwot wynagrodzenia minimalnego za nieudokumentowane co do wysokości wynagrodzeń lata. Tak jak przy wydawaniu poprzednich

decyzji z dnia 20 lutego 2009 i 23 kwietnia 2009 roku do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1971 do 1975 roku, od 1979 do 1991 roku oraz od 1993 do 1994 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 65,23%, natomiast podstawa wymiaru 1.343,69 złotych, po waloryzacji w okresie od 1 marca 2008 roku do 1 marca 2009 roku w dniu 1 stycznia 2009 roku 1.485,53 złotych. Emeryturę ustalono według proporcji 317 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do 381 miesięcy łącznej sumy okresów. Wyliczona wysokość emerytury od dnia 1 stycznia 2009 roku wyniosła 1.048,03 złotych, a po waloryzacji od 1 marca 2009 roku 1.111,96 złotych. Od dnia 1 października 2009 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 793,90 złotych.

Powyższa decyzja z dnia 19 sierpnia 2009 roku także miała charakter zaliczkowy, z uwagi na prowadzone w dalszym ciągu postępowanie wyjaśniające dotyczące okresów ubezpieczenia G. C. we Włoszech.

Dowody:

- decyzja ZUS Oddział w Ł.z 19.08.2009 r. plik I k. 131 akt ZUS;
- notatka w sprawie zatrudnienia podlegającego kolegalnej ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę plik I k. 129 akt ZUS;
- obliczanie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik I k. 133, 135 akt ZUS;
- wykaz okresów za które nie zostało udokumentowane wynagrodzenie plik I k. 137 akt ZUS;
- obliczenie przychodu dla potrzeb ustalenia podstawy wymiaru plik I k. 139, 141 akt ZUS.

W toku dalszego postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 25 września 2009 roku po raz kolejny zwrócił się do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o nadesłanie aktualnego formularza E 205 IT dotyczącego G. C. z potwierdzeniem okresu ubezpieczenia we Włoszech do 14 listopada 2007 roku. Organ rentowy przypomniał, że w tej sprawie zwracał się już pismami z 30 kwietnia 2008 roku, z 1 września 2008 roku, z 29 grudnia 2008 roku, 18 marca 2009 roku oraz z 19 czerwca 2009 roku.

Dowód: pismo ZUS I Oddział w Ł. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych z 25.09.2009 r. plik I k. 143 akt ZUS.

W odpowiedzi na powyższe pismo organu rentowego włoska instytucja ubezpieczeniowa przesłała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych formularz E 205 IT z dnia 28 września 2009 roku potwierdzający okresy ubezpieczenia G. C. na terenie Włoch jedynie do 30 września 2006 roku.

Dowód: dokumentacja przesłana przez instytucję włoską dot. zatrudnienia i ubezpieczenia G. C. na terenie Włoch, w tym formularz E 210 I plik I k. 145-153 akt ZUS.

Wobec faktu, iż przesłana przez włoską instytucję ubezpieczeniową dokumentacja nie zawierała potwierdzenia okresu ubezpieczenia G. C. we W. do dnia 14 listopada 2007 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział (...) Umów Międzynarodowych pismami z dnia 3 listopada 2009 roku, 15 stycznia 2010 roku, z 23 kwietnia 2010 roku, z 5 sierpnia 2010 roku oraz z 4 lutego 2011 roku zwracał się ponownie o nadesłanie formularza E 205 IT zawierającego potwierdzenie wskazanego okresu ubezpieczenia G. C..

Dowód: pisma ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału (...) Umów Międzynarodowych z 03.11.2009 r., 15.01.2010 r., z 23.04.2010 r., z 05.08.2010 r. oraz z 04.02.2011 r. plik I k. 155, 157, 159, 165, 169 akt ZUS.

W dniu 29 kwietnia 2011 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął wniosek G. C. o doliczenie do stażu jej pracy okresu zatrudnienia od 1 stycznia 2011 roku do 31 marca 2011 roku. Do wniosku ubezpieczona załączyła zaświadczenie potwierdzające jej zatrudnienie w tym okresie.

Dowody:

- wniosek ubezpieczonej z 27.04.2011 r. plik I k. 196 akt ZUS;
- zaświadczenie z 27.04.2011 r. o zatrudnieniu ubezpieczonej plik I k. 197 akt ZUS.

Pismem z dnia 30 czerwca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. poinformował G. C., że wystąpił do Oddziału ZUS w S. o potwierdzenie okresu ubezpieczenia od 10 sierpnia 2009 roku do 31 marca 2011 roku oraz że decyzja wydanie zostanie w ciągu 30 dni od daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do podjęcia decyzji w sprawie.

Ponadto, pismem z tej samej daty organ rentowy zwrócił się ponownie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o nadesłanie formularza E 205 IT potwierdzającego okres ubezpieczenia G. C. we Włoszech do 14 listopada 2007 roku.

Dowód: pisma ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału (...) Umów Międzynarodowych z 30.06.2011 r. plik I k. 211, 213 akt ZUS.

W dniu 9 sierpnia 2011 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął wniosek G. C. do doliczenia do stażu jej pracy okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2011 roku do 30 czerwca 2011 roku wraz z zaświadczeniem potwierdzającym zatrudnienie w tym okresie.

Dowody:

- wniosek ubezpieczonej z 09.08.2011 r. plik I k. 215 akt ZUS;
- zaświadczenie z 01.07.2011 r. o zatrudnieniu ubezpieczonej plik I k. 215 akt ZUS.

Po uzyskaniu potwierdzenia dla celów świadczeń emerytalno – rentowych Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. decyzją z dnia 7 września 2011 roku doliczył do stażu pracy G. C. okres od 10 sierpnia 2009 roku do 30 czerwca 2011 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy wybrał przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 65,23%, natomiast podstawa wymiaru 1.343,69 złotych, po waloryzacji od 1 marca 2010 roku 1.554,16 złotych, a od 1 marca 2011 roku 1.602,34 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 356 miesięcy okresów składkowych i 34 miesiące okresów nieskładkowych. Emerytura ustalona została według proporcji 340 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do łącznej sumy okresów ubezpieczenia 404 miesięcy. Obliczona wysokość emerytury wyniosła 1.039,25 złotych, a po waloryzacji od 1 kwietnia 2011 roku 1.239,30 złotych. Zgodnie z decyzją, wysokość świadczenia do wypłaty od 1 października 2011 roku wynosiła miesięcznie 888,10 złotych.

Dowody:

- poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno – rentowych plik I k. 217 akt ZUS;
- decyzja ZUS Oddziału w Ł. z 07.09.2011 r. plik I k. 231 akt ZUS;
- notatka w sprawie zatrudnienia podlegającego kolegialnej ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę plik I k. 227 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik I k. 229 akt ZUS.

Pismem z dnia 8 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zwrócił się po raz kolejny do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o nadesłanie formularza E 205 IT potwierdzającego okres ubezpieczenia G. C. we W. do dnia 14 listopada 2007 roku.

Dowód: pismo ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych z 08.11.2011 r. - plik I k. 233 akt ZUS.

W dniu 2 grudnia 2011 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął po raz kolejny przesłany przez włoską instytucję ubezpieczeniową formularz E 205 I potwierdzający okresy ubezpieczenia G. C. na terenie Włoch jedynie do 30 września 2006 roku.

Dowód: formularz E 205 I - plik I k. 237-240 akt ZUS.

Ponieważ przesłany przez włoską instytucję ubezpieczeniową powyższy formularz E 205 I także nie zawierał potwierdzenia okresu ubezpieczenia G. C. we W. do dnia 14 listopada 2007 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych pismem z dnia 22 grudnia 2011 roku zwrócił się ponownie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o potwierdzenie okresów ubezpieczenia ubezpieczonej na terenie Włoch od 1 października 2006 roku do 14 listopada 2011 roku, o czym poinformował ubezpieczoną pismem z dnia 22 grudnia 2011 roku.

Dowód: pismo ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych z 22.12.2011 r. plik I k. 247 akt ZUS.

W dniu 5 stycznia 2012 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynęły wnioski G. C. o zaliczenie do jej stażu pracy okresów zatrudnienia od 1 lipca 2011 roku do 30 września 2011 roku oraz od 1 października 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku wraz z zaświadczeniami potwierdzającymi te okresy ubezpieczenia.

Dowody:

- wnioski ubezpieczonej o zaliczenie do stażu pracy okresów zatrudnienia plik I k. 249, 253 akt ZUS;
- zaświadczenia o zatrudnieniu ubezpieczonej plik I k. 251, 255 akt ZUS.

Po uzyskaniu potwierdzenia dla celów świadczeń emerytalno – rentowych Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. decyzją z dnia 27 lutego 2012 roku doliczył do stażu pracy G. C. okres od 1 lipca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy wybrał przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 65,23%, natomiast podstawa wymiaru 1.343,69 złotych, po waloryzacji od 1 marca 2010 roku 1.554,16 złotych, a od 1 marca 2011 roku 1.602,34 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 362 miesiące okresów składkowych i 34 miesiące okresów nieskładkowych. Emerytura ustalona została według proporcji 346 miesięcy okresów ubezpieczenia w Polsce do łącznej sumy okresów ubezpieczenia 410 miesięcy. Obliczona wysokość emerytury wyniosła 1.047,99 złotych, a po waloryzacji od 1 stycznia 2012 roku 1.249,73 złotych. Zgodnie z decyzją, wysokość świadczenia do wypłaty od 1 kwietnia 2012 roku wynosiła miesięcznie 946,25 złotych.

Dowody:

- poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno – rentowych plik II k. 261 akt ZUS;
- notatka w sprawie zatrudnienia podlegającego kolegialnej ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę plik II k. 263 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik II k. 264 akt ZUS;
- decyzja ZUS Oddziału w Ł. z 27.02.2012 r. plik II k. 265 akt ZUS.

Pismami z dnia 16 marca 2012 roku oraz z 18 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych poinformował G. C., że ponownie wystąpił do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej z prośbą o potwierdzenie okresów ubezpieczenia na terenie Włoch od 1 października 2006 roku do 14 listopada 2007 roku.

Dowód: pisma ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych do ubezpieczonej z 16.03.2012 r. oraz z 18.06.2012 r. plik II k. 270, 271 akt ZUS.

W dniu 23 lipca 2012 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął po raz kolejny przesłany przez włoską instytucję ubezpieczeniową formularz E 205 I potwierdzający okresy ubezpieczenia G. C. na terenie Włoch jedynie do 30 września 2006 roku.

Dowód: formularz E 205 I plik II k. 274-276 akt ZUS.

Ponieważ przesłany przez włoską instytucję ubezpieczeniową powyższy formularz E 205 I także nie zawierał potwierdzenia okresu ubezpieczenia G. C. we W. do dnia 14 listopada 2007 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. Wydział (...) Umów Międzynarodowych pismem z dnia 9 października 2012 roku zwrócił się ponownie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej o podanie informacji, czy po dniu 30 września 2006 roku za G. C. były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne.

Dowód: pismo ZUS I Oddziału w Ł. Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych z 09.10.2012 r. plik II k. 277 akt ZUS.

W odpowiedzi na powyższe pismo organu rentowego włoska instytucja ubezpieczeniowa przesłała formularz E 205 IT potwierdzający okresy ubezpieczenia G. C. we Włoszech do 31 grudnia 2007 roku. Formularz ten wpłynął do organu rentowego w dniu 12 listopada 2012 roku.

Dowód: formularz E 205 I plik II k. 280-281 akt ZUS.

W dniu 28 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. wydał decyzję ostateczną o przyznaniu G. C. emerytury od dnia 15 listopada 2007 roku. Przy jej wydawaniu ustalili, że system zdublował zarobki minimalne za lata 1970-1984, co spowodowało zawyżenie wskaźnika podstawy wymiaru i ustalenie go w wysokości 65,23%, a w konsekwencji wyliczenie świadczenia w kwocie zawyżonej. Organ do ustalenia podstawy wymiaru przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Skorygowany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 41,89%, natomiast podstawa wymiaru 862,90 złotych, po waloryzacji od 1 marca 2011 roku 1.029,00 złotych, a od 1 marca 2012 roku 1.100,72 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 366 okresów składkowych oraz 34 miesiące okresów nieskładkowych, w tym faktyczną ilość okresów ubezpieczenia we Włoszech, tj. 54 miesiące. Łączna ilość okresów ubezpieczenia w Polsce wyniosła natomiast 346 miesięcy. Kwota wyliczonego świadczenia emerytalnego wyniosła 853,61 złotych, po waloryzacji od 1 marca 2011 roku 1.017,93 złotych, a od 1 marca 2012 roku 1.088,93 złotych.

Organ rentowy dokonał także rozliczenia zaliczki pobieranej w kwocie zaliczkowej emerytury za okres od 15 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2012 roku. W pkt. I.2. decyzji wskazał, że należność za okres od 15 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2012 roku zalicza na pokrycie wypłaconej zaliczki, natomiast w pkt. V.2. decyzji, iż świadczenie zmniejsza się z powodu potrącenia rozliczonej zaliczki o 470,96 złotych. Począwszy od 1 lutego 2013 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła 430,51 złotych.

Po rozliczeniu wypłaconej zaliczki na koncie ubezpieczonej powstała nadpłata w wysokości 7.573,64 złotych.

dowody:

- decyzja ZUS Oddziału w Ł. z 28.12.2012 r. plik II k. 315, 316 akt ZUS;
- notatka w sprawie przebiegu zatrudnienia plik II k. 282-285 akt ZUS;
- dane o okresach zatrudnienia plik II k. 286-287, 292-293 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik II k. 288-289, 294-295 akt ZUS;

- dane podstawowe plik II k. 290 akt ZUS;
- informacje dodatkowe plik II k. 291 akt ZUS;
- okresy nieudokumentowane plik II k. 296 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat plik II k. 297-300 akt ZUS;
- rejestr zaliczek plik II k. 301-307 akt ZUS;
- wyrównania plik II k. 308 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik II k. 309 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik II k. 310-311 akt ZUS;
- obliczenie przychodu dla potrzeb ustalenia podstawy wymiaru ubezpieczonego plik II k. 312, 314 akt ZUS;
- wykaz okresów za które nie zostało udokumentowane wynagrodzenie plik II k. 313 akt ZUS;
- zestawienie kwot wypłaconych na podstawie konta wypłatowego plik III k. 57-59 akt ZUS.

G. C. nie odwołała się od powyższej decyzji.

Niesporne.

W dniu 2 listopada 2012 roku ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o emeryturę w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał G. C. prawo do emerytury od dnia (...) roku, tj. od dnia osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku emerytalnego 60 lat. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a jej wysokość wyniosła 1.230,38 złotych brutto. W pkt. III decyzji na poczet należności za okres od 15 listopada 2012 roku do 28 lutego 2013 roku w kwocie 4.347,38 złotych organ rentowy zaliczył kwotę 2.386,16 złotych z tytułu dotychczas wypłaconej emerytury oraz kwotę 1.346,03 złotych tytułem rozliczenia zaliczki emerytury wcześniejszej za okres od 15 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2012 roku. Organ rentowy wskazał również, że po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzonej do urzędu w kwocie 17 złotych, liczonej od podstawy opodatkowania 615 złotych, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 55,37 złotych, w tym odliczanej od podatku 47,68 złotych, z kwoty świadczenia 7,69 złotych, przekaże na rachunek bankowy ubezpieczonej świadczenie w kwocie 542,82 złotych. W pkt. IV decyzji wskazano natomiast, że od 1 marca 2013 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 615,00 złotych, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego 17,00 złotych, składka na ubezpieczenie zdrowotne łącznie 55,37 złotych, zaś wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie 542,82 złotych.

Dowody:

- wniosek ubezpieczonej o emeryturę plik III k. 1-2 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik III k. 22 akt ZUS;
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru plik III k. 23 akt ZUS;
- karta przebiegu zatrudnienia plik III k. 27 akt ZUS;
- formularz E 001 plik III k. 28-29 akt ZUS;

- formularz E 202 plik III k. 30-34 akt ZUS;
- formularz E 205 plik III k. 35-36 akt ZUS;
- decyzja ZUS I Oddziału w Ł.Wydziału Realizacji Umów Międzynarodowych plik III k. 37 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się niezasadne.

Tytułem wstępu należy poczynić kilka ogólnych uwag odnośnie zakresu zaskarżenia decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 stycznia 2013 roku, które będą stanowiły punkt wyjściowy do dalszych rozważań. Otóż, w odwołaniu od tej decyzji profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonej, będący radcą prawnym, wskazał że zaskarża decyzję w części dotyczącej punktu IV, tj. ustalenia że od dnia 1 marca 2013 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 615,00 złotych, wnosząc o jej zmianę w tym zakresie i wpisanie w pierwszym wierszu punktu IV zamiast kwoty 615,00 złotych kwoty 1.230,00 złotych, a następnie dokonanie – z uwzględnieniem kwoty 1.230,00 złotych – prawidłowych wyliczeń w zakresie wysokości miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz wysokości miesięcznego świadczenia – emerytury do wypłaty. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał m.in., że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych podstawę obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych od przyznanej emerytury stanowi dochód, który jest równy przychodowi (z uwagi na brak kosztów uzyskania przychodu), a zatem – zdaniem pełnomocnika ubezpieczonej – w niniejszej sprawie wysokość emerytury ustalonej w pkt. II decyzji z dnia 22 stycznia 2013 roku wynosi brutto 1.230,38 złotych, co stanowi przychód w rozumieniu w.w. ustawy oraz jednocześnie dochód, z tym że podstawę obliczenia podatku zaokrągliła się do pełnych złotych, co daje ostatecznie kwotę 1.230,00 złotych. Dopiero w toku dalszego postępowania, po otrzymaniu odpowiedzi organu rentowego na odwołanie, pełnomocnik ubezpieczonej w piśmie procesowym z 16 października 2013 roku wskazał na czas trwania wymiany korespondencji pomiędzy organem rentowym, a instytucją ubezpieczeniową we Włoszech od listopada 2007 roku do października 2012 roku, stwierdzając przy tym, że wobec tego pozostaje niewyjaśniona kwestia, na jakiej podstawie wydana została decyzja w sprawie emerytury wcześniejszej. Zwrócił również uwagę, że ubezpieczona pobierała przez 5 lat nieprawidłowo wyliczone świadczenie, jednak nastąpiło to wyłącznie z powodu wadliwego (przewlekłego) działania organu rentowego zobowiązana jest do zwrotu nadpłaconego świadczenia. Jednocześnie, w części wstępnej tego pisma procesowego wskazał, że podtrzymuje w całości odwołanie od zaskarżonej decyzji z dnia 22 stycznia 2013 roku, a zatem – jak można zasadnie sądzić – również i co do określonego w tym odwołaniu zakresu zaskarżenia oraz wniosku odwoławczego. Pomimo tego Sąd, dążąc do ustalenia prawidłowego, zgodnego z wolą skarżącej ustalenia zakresu zaskarżenia przedmiotowej decyzji oraz postulowanego rozstrzygnięcia Sądu, zwrócił się na rozprawie w dniu 6 grudnia 2013 roku do pełnomocnika ubezpieczonej o sprecyzowanie, czy ubezpieczona kwestionuje w ogóle fakt dokonywania z jej należności potrąceń nadpłaconych wcześniej kwot, czy a jeśli tak, to czy zgłasza w tym zakresie zarzuty dotyczące prawidłowości dokonanych przez organ rentowy obliczeń, czy też kwestionuje co do zasady sam fakt dokonywania tego rodzaju potrąceń. Pełnomocnik ubezpieczonej nie był jednakże w stanie zająć jednoznacznego stanowiska w tym zakresie. Stwierdził jedynie, że wnosi jak dotychczas. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2013 roku pełnomocnik ubezpieczonej również podtrzymał w całości odwołanie i sformułowany w nim wniosek odwoławczy, wskazując jednocześnie że w ocenie ubezpieczonej bezzasadne było przyznanie emerytury wcześniejszej, skoro od listopada 2007 roku do października 2012 roku trwała korespondencja z właściwym organem rentowym we Włoszech. Dodał, że kluczowe dla oceny niniejszej sprawy jest, że gdyby decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydana w momencie złożenia wniosku ubezpieczonej o przyznanie emerytury wcześniejszej była odmowna z powodu braków w okresach składkowych, ubezpieczona z całą pewnością nie przeszłaby na emeryturę i pozostawałaby w stosunku zatrudnienia.

Pełnomocnik ubezpieczonej nie dokonał jednakże modyfikacji zakresu zaskarżenia decyzji organu rentowego z dnia 22 stycznia 2013 roku, ani też wniosku odwoławczego zawartego w odwołaniu od tej decyzji, na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 roku. Oświadczył jedynie, że podtrzymuje odwołanie i nie składa dalszych wniosków. Dodatkowo

wskazał, że ubezpieczona pozostawała w dobrej wierze i zachowała należyłą staranność, podczas gdy organ rentowy działał opieszale, a poprzez dokonywanie przeliczeń wysokości świadczenia utrzymywał ubezpieczoną w przekonaniu, że przysługuje jej ono w naliczonej wysokości. Zaznaczył również, że wysokość dokonywanych potrąceń narusza zasady współżycia społecznego.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze fakt że odwołanie od zaskarżonej decyzji złożone zostało przez fachowego pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz jego konsekwentne stanowisko prezentowane w pismach procesowych i na rozprawach odnośnie zakresu zaskarżenia tej decyzji oraz postulowanej jej zmiany, Sąd przyjął iż faktyczne zakresem zaskarżenia objęty był pkt. IV decyzji, w którym organ rentowy określił podstawę opodatkowania od 1 marca 2013 roku na kwotę 615,00 złotych miesięcznie, odprowadzaną do urzędu skarbowego zaliczkę na podatek w kwocie 17,00 złotych, składkę na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 55,37 złotych oraz wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie w kwocie 542,82 złotych.

Jeśli chodzi natomiast o pozostałą treść decyzji organu rentowego z 22 stycznia 2013 roku, sąd przyjął iż zaskarżona została ona jedynie o tyle i tylko w takiej części, w jakiej przyjęta przez organ rentowy wysokość dokonywanych potrąceń miała wpływ na ustalenie w pkt. IV decyzji kwoty stanowiącej podstawę wyliczeń w zakresie wysokości miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz wysokości miesięcznego świadczenia – emerytury do wypłaty.

Przechodząc zatem do rozważań merytorycznych w tym przedmiocie wskazać należy w pierwszej kolejności na treść przepisu art. 120 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia 8 kwietnia 2008 roku o przyznaniu G. C. emerytury zaliczkowo od dnia 15 listopada 2007 roku, stanowiącego, iż jeżeli prawo do świadczeń zostało udowodnione, ale zainteresowany nie przedłożył dowodów niezbędnych dla ustalenia wysokości świadczeń, organ rentowy przyznaje zainteresowanemu świadczenia w kwocie zaliczkowej zbliżonej do kwoty przewidywanych świadczeń. Treść cytowanego przepisu do dnia wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji nie ulegała zmianom.

Z kolei w myśl art. 139 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania przez organ rentowy decyzji ostatecznej z dnia 28 grudnia 2012 roku o przyznaniu G. C. emerytury od dnia 15 listopada 2007 roku oraz zaskarżonej decyzji z 22 stycznia 2013 roku o przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury od dnia (...) roku, tj. od dnia osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego 60 lat, ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, należności w postaci świadczeń wypłacanej w kwocie zaliczkowej, a następnie kwoty świadczenia lub świadczeń podlegające rozliczeniu w trybie określonym w art. 98 ust. 3 ustawy.

Potrącenia należności wymienionych w art. 139 ust. 1 dokonuje się w kolejności podanej w tym przepisie (art. 139 ust. 3).

Dopuszczalne granice potrąceń określone zostały natomiast przez ustawodawcę w art. 140 ustawy emerytalnej. Zgodnie z treścią art. 140 ust. 4 pkt. 1 ustawy emerytalnej, potrącenia, z zastrzeżeniem art. 141 powoływanej ustawy, nie mogą przekraczać 50% miesięcznego świadczenia – jeżeli potrąceniu podlegają należności o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt. 1 i 2 oraz w pkt. 6-9.

Art. 141 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalnej stanowi z kolei o kwotach wolnych od egzekucji i potrąceń. W myśl art. 141 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalnej, emerytury i renty są wolne od egzekucji i potrąceń, z zastrzeżeniem ust. 2, w części odpowiadającej 60% kwoty najniższej emerytury lub renty – przy potrącaniu należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt. 1 i 2 oraz 6-9.

Kwoty emerytur i rent przyznanych z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia za granicą, wolne od potrąceń i egzekucji, ustala się proporcjonalnie do wypłacanego świadczenia (ust. 2).

Kwoty wolne od potrąceń i egzekucji ustala się dla emerytur i rent wraz ze wszystkimi wzrostami, zwiększeniami, dodatkami oraz innymi świadczeniami wypłacanymi wraz z emeryturą lub rentą na podstawie odrębnych przepisów, z wyłączeniem świadczeń rodzinnych oraz dodatku dla sierot zupełnych, dodatku pielęgnacyjnego i dodatku weterana poszkodowanego (ust. 3).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 ze zm.) podstawę obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych od przyznanej emerytury stanowi dochód, który jest równy przychodowi.

Mając na uwadze treść przywołanych powyżej przepisów oraz ustalony w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów, których wiarygodności brak było podstaw kwestionować, stan faktyczny, należy stwierdzić, że organ rentowy postąpił prawidłowo ustalając początkowo G. C. wysokość należnej jej emerytury w wysokości zaliczkowej. Organ musiał bowiem postąpić w taki sposób, skoro samo prawo G. C. do wcześniejszej emerytury nie budziło wątpliwości (spełniała ona wszystkie wymagane do niego warunki i złożyła stosowny wniosek), jednak ubezpieczona nie przedłożyła wszystkich dowodów niezbędnych do dokładnego ustalenia wysokości świadczenia, tj. dowodów dotyczących okresów jej ubezpieczenia we Włoszech. W tym kontekście trzeba zwrócić uwagę na fakt, że zarówno orzecznictwo, jak i doktryna podkreślają, że w przypadku zaistnienia przesłanek pozwalających na ustalenie prawa do świadczenia, organ rentowy powinien jak najszybciej wydać w danej sprawie decyzję. Zasada ta wyprowadzana jest z treści art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w odniesieniu do decyzji ustalającej prawo do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy, trzydziestodniowy termin do wydania decyzji płynie od momentu wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wpłata świadczenia powinna zatem nastąpić od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia ustalenia ostatniej okoliczności (por. wyrok SA w Poznaniu z 09.02.2010 r., III AUa 1169/09, LEX nr 628255; postanow. SN z 13.05.1999 r., II UKN 614/98, LEX nr 40652; M. Bartnicki, Komentarz do art. 120 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). W przedmiotowej sprawie przyznanie przez organ rentowy G. C. emerytury w kwocie zaliczkowej było zaś tym bardziej zasadne, gdy weźmie się pod uwagę fakt, że – jak już to zostało wspomniane – okresy ubezpieczenia które nie zostały przez nią w pełni udokumentowane, były okresami ubezpieczenia za granicą (we Włoszech), a zatem organ rentowy mógł słusznie zakładać, że postępowanie wyjaśniające w tym zakresie, mające na celu potwierdzenie okresów o jakich mowa, będzie trwało dłużej aniżeli postępowanie krajowe. Analiza toku procedowania organu rentowego wskazuje przy tym, że organ ten dążył do jak najszybszego wyjaśnienia okoliczności dotyczących potwierdzenia okresów ubezpieczenia G. C. we Włoszech do dnia 14 listopada 2007 roku (zgodnie z tym, co wskazała sama ubezpieczona we wniosku), natomiast fakt, iż wydanie decyzji ostatecznej nastąpiło dopiero w dniu 28 grudnia 2012 roku wynikał wyłącznie z opieszałości włoskiej instytucji ubezpieczeniowej, która bądź to pomimo wielu monitów o przesłanie właściwych formularzy w ogóle na nie odpowiadała, bądź też przysyłała formularze zawierające potwierdzenie okresów ubezpieczenia, którymi Zakład Ubezpieczeń Społecznych już dysponował. Dopiero w dniu 12 listopada 2012 roku przesyłała formularz E 205 IT potwierdzający okresy ubezpieczenia G. C. we Włoszech do 31 grudnia 2007 roku.

Faktem natomiast jest, że wyliczona przez organ rentowy nadpłata przyznanego G. C. zaliczkowo świadczenia emerytalnego w wysokości 7.573,64 złotych powstała wskutek zdublowania przez system jej zarobków minimalnych za lata 1970-1984, co spowodowało zawyżenie wskaźnika podstawy wymiaru i ustalenie go w wysokości 65,23%, a w konsekwencji wyliczenie świadczenia w kwocie zawyżonej. Nie zmienia to jednak tego, iż potrącenie tejże kwoty przez organ rentowy częściowo już ze świadczenia przyznanego decyzją z dnia 28 grudnia 2012 roku, a następnie zaskarżoną decyzją z dnia 22 stycznia 2013 roku przyznającą ubezpieczonej emeryturę po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego 60 lat, było w pełni prawidłowe. Podstawę prawną do takiego rozliczenia stanowił przywołany już wcześniej art. 139 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej, który przewiduje że ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141 ustawy emerytalnej, w pierwszej kolejności właśnie świadczenia wypłacone w kwocie zaliczkowej. Co prawda przepis ten nie stanowi wprost o nadpłacie zaliczki, niemniej jednak zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że użyte w nim określenie „świadczeń wypłaconych w kwocie zaliczkowej” obejmuje swoją hipotezą również nadpłatę tychże świadczeń. Odwołując się w tym miejscu

do przywołanego wcześniej art. 141 ustawy emerytalnej dodać należy, że nie budzi również zastrzeżeń wysokość dokonywanych potrąceń. Wysokość tychże potrąceń nie była zresztą kwestionowana przez skarżącą z punktu widzenia ich zgodności z przepisami prawa oraz zgromadzonym materiałem dowodowym. Pełnomocnik ubezpieczonej na ostatniej rozprawie wskazywał zaś wyłącznie na sprzeczność wysokości tychże potrąceń z zasadami współżycia społecznego. Argument ten nie mógł jednakże zasługiwać na uwzględnienie, a to chociażby już tylko z tego względu, że odwołuje się do klauzul generalnych którymi posługuje się art. 5 k.c. i art. 8 k.p., a więc przepisy z zakresu prawa prywatnego. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają natomiast charakter przepisów prawa publicznego i w związku z tym do złagodzenia ich rygorów nie stosuje się art. 5 k.c., ani art. 8 k.p. (por. wyrok SN z 16.06.2011r., III UK 214/10, LEX nr 1095955).

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił zatem odwołanie ubezpieczonej.